

Arrest

nr. 138 080 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. WAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 oktober 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 19 november 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 19 november 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 28 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 1 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 11 juli 1977 te Caïro. U stelt een orthodox Koptisch christen te zijn. Op 20 juli 1996 bent u gehuwd met S.(...) H.(...) S.(...) M.(...) (OV 7.783.634; CG 13/16997) en samen hebben jullie drie kinderen, A.(...), U.(...) en M.(...). Sinds uw huwelijk tot op 14 september 2013 woonde u samen met uw gezin in Shoubra al-Kheima. Uw problemen in Egypte houden verband met afpersing door onbekende extremistische moslims. Als hulpverantwoordelijke bij de financiële dienst binnen de kerk heeft uw echtgenoot volgens hen immers een gemakkelijke toegang tot geld. Op 7 september 2013 werd uw echtgenoot driemaal telefonisch bedreigd om dagelijks 300 Egyptische pond te betalen teneinde jullie aanwezigheid als christenen in het islamitische Egypte af te kopen ("jizya"). Aanvankelijk besteedde hij hier geen aandacht aan. Toen hij op 8 september 2013 echter op dezelfde manier gecontacteerd werd, diende hij samen met u een klacht in bij het politiekantoor van Shoubra al-Kheima. Op 14 september 2013 was u thuis toen plots hard geklopt op de deur werd. Drie mannen - twee in een lang gewaad en één in gewone kleding - vielen jullie huis binnen en duwden u en de kinderen tegen de grond. Daarbij scholden zij jullie uit voor ongelovigen en eisten zij van u opnieuw de dagelijkse betaling van 300 Egyptische pond ("jizya"). Omdat zij op een gegeven moment de kinderen vastnamen, haalde u 10.000 Egyptische pond en goud ter waarde van 150.000 Egyptische pond boven om hen mogelijke pijn te besparen. Toen deze drie onbekenden uiteindelijk wilden vertrekken, sloeg één van hen u nog op het hoofd maar u wist zich te verweren met uw arm die bijgevolg gebroken werd. Zij namen ook drie GSM's mee. Uit angst bleef u na het incident gewoon thuis wachten tot uw echtgenoot omstreeks 17u thuis kwam. U telefoneerde uw vader op die de kinderen ophaalde zodat u samen met uw echtgenoot in hetzelfde politiekantoor als voorheen een klacht neerlegden tegen onbekenden. Vervolgens gingen jullie naar het ziekenhuis en sedertdien verscholeu jullie zich bij uw ouders in Caïro. Op 13 oktober 2013 reisde u samen met uw echtgenoot en drie kinderen per vliegtuig naar België. U was in het bezit van uw paspoort dat voorzien was van een Schengenvisum. Daags nadien vroeg u samen met uw gezin asiel aan.

Uw broer B.(...) H.(...) F.(...) (OV 7.722.918; CG 13/14325) bevindt zich momenteel ook in België en werd de vluchtelingenstatus toegekend. Op 12 februari 2014 werd de neef van uw echtgenoot, U.(...) M.(...) H.(...), in zijn huis vermoord. Zijn geld en goud werden tevens meegenomen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele identiteitskaart voor.

Op 18 april 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing en op 25 september 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing van het CGVS.

Op 19 november 2014 dient u een tweede asielaanvraag in. U verwijst naar de problemen zoals door u aangehaald in kader van uw eerste aanvraag. Tevens verwijst u andermaal naar de moord op de neef van uw man en geeft u hierbij aan dat diens huis aangevallen werd en zijn geld en goud werden gestolen. U stelt dat ook hij bedreigd werd 'door die mensen' en voegt hier nog aan toe dat u 'na het incident' u uw kinderen niet meer naar school durfde laten gaan. U verwijst verder nog naar de documenten die werden neergelegd door uw echtgenoot in kader van deze tweede aanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. Daar u zich op dezelfde motieven als uw echtgenoot baseert, verwijzen we hierbij naar de beslissing genomen in diens hoofdfe.

"In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

U stelde in kader van uw eerste asielaanvraag dat u en uw familie problemen hebben gehad met drie radicale moslims. Na uw vertrek uit het land zou u vernomen hebben dat uw neef werd vermoord en verwees u nog naar het gegeven dat uw schoonbroer intussen door het CGVS was erkend als vluchteling. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat het CGVS oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde motieven. Wat de moord op uw neef betreft oordeelde het CGVS dat u niet bij machte was jullie verwantschap te staven, uw verklaringen er niet op wezen dat jullie problemen aan elkaar gelieerd waren of dat u, uw echtgenote of kinderen omwille van dit incident problemen zouden kennen. Wat de erkenning van uw schoonbroer betreft is het CGVS van mening dat elke asielaanvraag afzonderlijk en individueel dient te worden beoordeeld. Het CGVS oordeelde voorts dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich onvoldoende was om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat er op dit moment voor burgers in Egypte geen reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade in de zin

van art. 48/4 § 2, c van de vreemdelingenwet. Deze beslissing en haar motieven werden door de RVV in beroep bevestigd. U ging niet in cassatieberoep.

Bijgevolg restten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw tweede asielaanvraag stelt u via een goede moslimvriend te hebben vernomen dat uw drie burens verantwoordelijk waren voor de vernieling van uw huis in september 2013 en dat deze burens op 15 september 2014 uw huis hebben ingepalmd en er een moskee van hebben gemaakt. Alhoewel er u in kader van uw eerste asielaanvraag inderdaad verweten werd niet te weten wie uw belagers waren, kan uw loutere verklaring dat u nu vernomen hebt dat uw burens hiervoor verantwoordelijk waren deze appreciatie niet wijzigen daar u en uw echtgenote op tal van andere essentiële elementen (motieven van uw belagers, verklaringen met betrekking tot de twee processen-verbaal en de authenticiteit ervan, reactie na de telefonische bedreigingen) tegenstrijdige en/of onsamenhangende verklaringen aflegden. Bovendien kan u het gegeven dat uw burens voor dit alles verantwoordelijk zijn en uw huis intussen tot een moskee hebben omgevormd op geen enkele manier staven en kan dit alles gezien de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw verklaringen niet zomaar voor waar worden aangenomen.

Wat betreft uw verwijzing naar het gegeven dat uw eerste aanvraag geweigerd was omdat er een typefout in het logo stond van het politiedocument en er verwarring was over het politiekantoor dient opgemerkt dat dit alles reeds besproken werd in het kader van uw eerste asielaanvraag, net zoals reeds de moord op uw neef werd besproken. De overlijdensakte van uw neef en het artikel over diens dood, hebt u reeds in kader van uw eerste aanvraag voorgelegd. De drie foto's en de 53 artikels die u nu neerlegt voegen op zich niets toe aan uw persoonlijke motieven vermits ze betrekking hebben op de situatie van christenen in het algemeen en niet op u persoonlijk. Uw stelling dat de scholen van uw kinderen zijn vernield, is louter uw bewering, niets meer en niets minder".

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie - dd. 17 november 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Mursi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met

een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Mursi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en geweldloos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Mursi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, noch van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf 'Ansar Beit al-Maqdis' noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de

vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar tweede en huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die worden aangehaald door haar echtgenoot M.S.H.S. (RvV 165 219). In het verzoekschrift van verzoekster worden dezelfde middelen en argumenten aangevoerd als die aangevoerd door M.S.H.S..

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 138 078 van 6 februari 2015 het beroep van verzoeksters echtgenoot M.S.H.S. tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 28 november 2014 verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, spreekt verzoeker ten stelligste tegen dat hij geen nieuwe elementen zou hebben voorgelegd. Ten eerste heeft hij ontdekt wie precies de drie personen zijn die behoren tot een islamitische groepering en die verantwoordelijk zijn voor de vernieling van zijn huis en voor de overval die tegelijkertijd plaatsvond. Ten tweede heeft hij inmiddels vernomen dat dezelfde personen zijn huis hebben ingenomen sinds 15 september 2014 om het om te vormen tot een moskee. Dit heeft tot gevolg dat hij geen huis meer heeft in zijn dorp. Ten derde is hij sinds de neerlegging van het verzoekschrift in verband met zijn tweede asielaanvraag actief blijven zoeken naar nieuwe documenten en bewijzen. Zo heeft hij ondertussen de beëdigde vertaling kunnen bekomen van de ingediende klachten bij de lokale politie dd. 8 september 2013 en 14 september 2013 (stukken 3 en 4 gevoegd aan het verzoekschrift). Verzoeker stelt dat hij daarnaast ook bewijzen aan het verzamelen is met betrekking tot de verbouwing van zijn huis tot een moskee en betreffende de familieband met zijn neef. Verzoeker kondigt aan deze documenten zo snel mogelijk aan de Raad te zullen overmaken. Tot slot verwijst verzoeker naar de “Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié” van UNHCR betreffende de bewijslast en naar rechtspraak van de Raad in dit verband.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), laat verzoeker gelden dat hij voldoende gegevens heeft aangehaald die erop wijzen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zijn land heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in artikel 1, A (2) van de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In casu heeft hij Egypte verlaten uit vrees opnieuw te worden bedreigd, overvallen, aangevallen door personen die behoren tot de islamitische groepering omwille van het niet willen betalen van een dagelijkse som van 300 Egyptische pond. Zijn actuele vrees bestaat erin dat, indien hij gedwongen wordt om naar Egypte terug te keren, hij uiteindelijk op dezelfde wijze als zijn neef O.M.H. vermoord zal worden door personen die behoren tot de islamitische

groepering. In concreto zullen de daden van bedreiging, overval en aanval met name bestaan uit daden van lichamelijk of geestelijk geweld in de zin van artikel 48/3, § 2, lid 2, a) van de vreemdelingenwet, aldus verzoeker, die meent dat op grond van al deze factoren dient te worden besloten dat hij een gegronde vrees heeft te worden bedreigd, overvallen, aangevallen en dat hij derhalve voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève zodat hij op grond van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als vluchteling moet worden erkend. Minstens moet hem de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Als hij gedwongen wordt om naar Egypte terug te keren, bestaat er volgens verzoeker immers een reëel risico dat hij ernstige schade loopt in de vorm van executie door de personen die tot de islamitische groepering behoren.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de vertalingen in het Nederlands van de klachten neergelegd op 8 september 2013 en op 14 september 2013.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoeker bij aangetekend schrijven van 19 december 2014 een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: twee foto's die moeten aantonen dat verzoekers huis wordt omgebouwd tot een moskee, een foto van een bijeenkomst van de verantwoordelijken van verzoekers kerk, waarop ook verzoeker te zien is, een certificaat van de kerk Marie-Marcus Al-Rassool te Shobra Al Kheima dd. 23 november 2014 waarin wordt bevestigd dat verzoeker deel uitmaakt van deze kerkgemeenschap met vertaling in het Nederlands en de vertalingen in het Nederlands van de klachten neergelegd op 8 september 2013 en op 14 september 2013 zoals deze reeds aan het verzoekschrift werden gevoegd.

2.4.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn huidige, tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met radicale moslims die van hem een dagelijks som van 300 Egyptische pond eisten.

In 's Raads arrest nr. 130 211 van 25 september 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Verzoeker en zijn echtgenote leggen immers verscheidene tegenstrijdige verklaringen af en blijken bijzonder onwetend omtrent kernaspecten van hun asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker dat de persoon die hem telefonisch bedreigde slechts stelde dat hij bij een islamitische groepering hoort die de sharia als grondwet wil invoeren. Wie deze persoon was weet verzoeker echter niet (stuk 5B, gehoorverslag, p. 13). Waar en hoe het losgeld dat zijn telefonische belagers eisten zou moeten betaald worden, stelt verzoeker dat zij dit zelf gingen komen halen. Zij zouden dit expliciet aan de telefoon verklaard hebben (stuk 5B, gehoorverslag, p. 13, 14, 20). Evenmin weet verzoeker wie op 14 september 2013 zijn huis binnenviel en zijn vrouw en kinderen bedreigde. Zijn echtgenote zou hem slechts verteld hebben dat er twee mannen met lange kleden en baarden en een andere in gewone kledij kwamen en dat zij hen niet herkend had. De overvallers zouden verder niets gezegd hebben (stuk 5B, gehoorverslag, p. 19, 20). Wanneer hem gevraagd wordt wie hij precies vreest bij een terugkeer naar Egypte, verklaart verzoeker slechts algemeen dat hij de salafisten, de moslimbroeders en de huidige machthebbers in Egypte vreest (stuk 5B, gehoorverslag, p. 27). Verzoekster verklaarde daarentegen expliciet dat de telefonische belagers niet zeiden hoe het geld diende te worden betaald. Wel weet zij dat het losgeld aan de sheikhs van de salafisten moest worden betaald (stuk 5A, gehoorverslag, p. 11). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat verzoekster geen verschil maakt tussen de verschillende islamitische groepen en eigenlijk niet weet aan wie het losgeld moet worden betaald, maar veronderstelt dat het aan de lokale leiders van de islamitische groepering moet worden betaald, stelt de Raad vast dat slechts een loutere post factum verklaring is. Het is geenszins aannemelijk dat verzoekster expliciet verklaarde dat het losgeld aan de sheikhs van de salafisten moest worden betaald, terwijl verzoeker verklaarde niet te weten welke islamitische groepering hem telefonisch bedreigde en ook op de vraag wie hij vreest slechts zeer algemeen antwoordde. Evenmin kan dit verklaren waarom verzoeker verklaarde dat zij expliciet zeiden dat ze het geld zouden komen halen, terwijl verzoekster verklaarde dat zij niets zeiden over de manier waarop het geld moest worden betaald. Ook omtrent de motieven van hun belagers zijn verzoekers niet eenduidig. Zo verklaart verzoeker dat zij overvallen werden omwille van hun welvarendheid en zijn positie binnen de kerk. De overvallers zouden immers expliciet tegen zijn echtgenote zeggen dat zij veel geld hadden en het voor hen 'halal' is (stuk 5B, gehoorverslag, p. 25, 26). Verzoekster vermeldde echter geenszins dat haar belagers dit zouden hebben gezegd en stelde expliciet dat zij niets meer gezegd hebben dan hetgeen zij vertelde (stuk 5A, gehoorverslag, p. 10). Hoewel ook verzoekster de overval linkt aan verzoekers functie in de kerk, blijkt uit haar verklaringen echter dat zij dit slechts afleidt uit de

situatie en geen andere redenen ziet voor de overval (stuk 5A, gehoorverslag, p. 15). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet aanwezig was tijdens de aanval en alles wat hij vertelt gebaseerd is op hetgeen hij hoorde van zijn echtgenote en kinderen, stelt de Raad dat dit de vastgestelde tegenstrijdigheid niet bevestigt. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker verklaart dat de belagers expliciet tegen zijn echtgenote zeiden dat zij hen overvielen omdat ze veel geld hadden en dit volgens hen 'halal' was, terwijl verzoekster dit nergens verklaarde en verzoekers verklaringen op haar verhaal gebaseerd zijn. Verder stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker niet weet hoe vaak hij in het totaal werd opgebeld tussen 8 en 14 september 2013 (stuk 5B, gehoorverslag, p. 18).

Daarnaast leggen verzoekers ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent de klachten die zij hebben neergelegd tegen de bedreigingen die ze ontvingen. Zo verklaarde verzoeker dat beide neergelegde processen-verbaal werden opgesteld in het politiekantoor Shoubra al-Kheima II. Volgens verzoekers verklaringen vallen zij immers onder de verantwoordelijkheid van het tweede kantoor en niet van het eerste (stuk 5B, gehoorverslag, p. 15, 16). Verzoekster verklaarde daarentegen dat zij klacht gingen neerleggen in Shoubra al-Kheima I. Ook zij stelt dat er nog een tweede kantoor is, maar hoewel beide kantoren niet ver zijn, zijn zij naar het eerste geweest (stuk 5A, gehoorverslag, p. 13). Tevens stelt verzoeker dat hij de eerste keer, op 8 september 2013, alleen naar het politiekantoor ging. De tweede keer, op 14 september 2013, ging zijn echtgenote echter wel mee om te bewijzen dat ze geslagen werd en dat haar arm gebroken was (stuk 5B, gehoorverslag, p. 15). Verzoekster verklaart daarentegen expliciet dat zij ook op 8 september 2013 meeging met verzoeker om klacht in te dienen tegen de telefonische dreigementen (stuk 5A, gehoorverslag, p. 17). Volgens de verklaringen van verzoekster gingen zij beide keren samen naar het politiekantoor, aangezien zij ook stelt na de aanval op 14 september 2013 samen met haar echtgenoot naar het politiebureau te zijn gegaan (stuk 5A, gehoorverslag, p. 13). Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij zich vergist heeft omtrent het nummer van het politiekantoor en stelt dat zij wel aanwezig was bij het indienen van de tweede klacht, maar niet van de eerste, stelt de Raad vast dat dit louter post factum verklaringen zijn die de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins kunnen weerleggen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster uitgebreide verklaringen aflegde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent haar aanwezigheid bij het indienen van de eerste klacht. Zo stelde zij dat dit op 8 september 2013 rond 18u à 18u30 gebeurde, dat zij naar hetzelfde politiebureau gingen als waar zij de tweede klacht neerlegden en dat zij aan de politie verklaarden dat zij telefonisch bedreigd werden (stuk 5A, gehoorverslag, p. 17). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook ernstig de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas.

Tevens blijkt uit de vertaling van de door verzoekers' neergelegde processen-verbaal dat er in de titel een opmerkelijke Arabische spellingsfout staat en wordt op geen van beide documenten vermeld in welk politiebureau ze precies zijn opgemaakt, ondanks verzoekers verklaringen dat er twee politiebureaus zijn in Shoubra al-Kheima (stuk 5B, gehoorverslag, p. 16; stuk 5A, gehoorverslag, p. 13). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aantoonbaar dat dit dient vermeld te worden op een proces-verbaal, stelt de Raad vast dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat dit gepreciseerd zou zijn op een officieel document. Bovendien worden in de eerste klacht enkel de telefonische bedreigingen expliciet vermeld die verzoeker zou hebben gekregen de dag zelf. Voor het overige wordt er verwezen naar andere telefoontjes door te stellen dat dit gesprek meerdere keren plaatsvond die week. Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker echter expliciet driemaal telefonisch bedreigd te zijn geweest op 7 september 2013. Dit zou overigens de start geweest zijn van de problemen en voordien had verzoeker geen problemen met deze personen (stuk 5B, gehoorverslag, p. 12, 14, 16, 24). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekers dit niet zouden vermelden bij het indienen van een klacht tegen de dreigtelefoontjes, maar verwijzen naar meerdere telefoontjes eerder die week. Verder blijkt uit de klacht dat verzoeker op 8 september om 18u30 's avonds opgebeld werd. Verzoekster verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter dat verzoeker rond 16u à 16u30 werd opgebeld en dat zij rond 18u à 18u30 aangifte gingen doen in het politiebureau (stuk 5A, gehoorverslag, p. 17). In de klacht van 14 september 2013 wordt dan weer gesproken over pestkoppen en enkele radicale personen die het huis zouden zijn binnengevallen. Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen konden verzoekers echter specifiek aanduiden dat het om drie personen ging, waarvan twee met baarden en lange kleden (stuk 5B, gehoorverslag, p. 19; stuk 5A, gehoorverslag, p. 10, 11, 13). Dat verzoekers deze informatie niet zouden meedelen aan de politie is geenszins aannemelijk.

Ook verzoekers houding doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij niet veel aandacht besteedde aan de bedreigingen op 7 september 2013, maar nadat er op 8 september ook bedreigingen werden geuit waarbij zijn vrouw en kinderen gevisieerd werden, besliste verzoeker om klacht in te dienen (stuk 5B, gehoorverslag, p. 14, 15). Nadien

zou verzoeker opnieuw opgebeld zijn met de melding dat zij wisten dat hij naar de politie was gegaan en dat ze zijn huis zouden binnenvallen (stuk 5B, gehoorverslag, p. 3, 17). Desondanks bleven verzoekers gewoon thuis wonen, hoewel verzoeker op de hoogte blijkt van effectieve ontvoeringen van christenen (stuk 5B, gehoorverslag, p. 25, 26). Ook na de aanval op zijn echtgenote en kinderen op 14 september 2013 ging hij nog persoonlijk langs bij de politie om zich te informeren naar de stand van zaken (stuk 5B, gehoorverslag, p. 22). Nochtans bleek uit de telefoongesprekken dat zijn belagers afwisten van de eerste klacht bij de politie (stuk 5B, gehoorverslag, p. 3). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zich na de tweede klacht nog openlijk naar de politie zou begeven.

Ten slotte merkt de Raad op dat de door verzoekers aan hun verzoekschrift toegevoegde overlijdensakte van verzoekers neef en het krantenartikel omtrent de moord op zijn neef de bovenstaande vaststellingen niet kunnen weerleggen. Verzoekers tonen geenszins aan dat de moord op verzoekers beweerd neef gelinkt is aan hun beweerd problemen. Ter volledigheid merkt de Raad ook op dat de problemen van verzoeksters broer, B. H. F., aan wie in België de vluchtelingenstatus werd toegekend, volgens verzoekers verklaringen gelijkaardig waren, maar niets te maken hebben met verzoekers persoonlijke problemen (stuk 5B, gehoorverslag, p. 25). De Raad wijst erop dat het de taak van het Commissariaat-generaal is om in het licht van de verklaringen van de betrokkenen en van de concrete omstandigheden van de zaak op individuele basis te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers familieleden in Egypte kennen er overigens geen concrete persoonlijke problemen (stuk 5B, gehoorverslag, p. 9, 10, stuk 5A, gehoorverslag, p. 8). Voor zover verzoekers nog verwijzen naar de medische attesten aanwezig in het administratief dossier dient te worden opgemerkt dat het doktersvoorschrift op naam van verzoekster d.d. 14 september 2013 en de originele medische documenten met betrekking tot de gebroken arm met bijhorende brieven d.d. 29 oktober 2013 bevestigen dat verzoekster op 14 september 2013 in Egypte en later ook in België medische verzorgd werd doch spreken zich niet uit over de omstandigheden die aan deze medische klachten zijn voorafgaan. Bijgevolg kunnen deze medische attesten verzoekers' asielrelaas niet ondersteunen.

2.6. Daarnaast oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte" "Situatie van de christenen" van 10 december 2013) blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Bij de meeste aanvallen op kerken waren de politie noch het leger aanwezig in het begin of tijdens de aanvallen. In sommige gevallen werden eveneens politieposten aangevallen. In sommige gevallen boden moslimburgers en Kopten zelf weerstand tegen de aanvallen door volkscomités op te richten om kerken te beschermen. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga en arresteerden er Pro-Morsi militanten die een maand lang de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus. De jonge koptisch-katholieke patriarch Ibrahim Isaac Sidrak, voormalig bisschop van Minya, sprak zich onlangs in Parijs uit over het geweld. Hij stelde hierbij dat de situatie verbeterd is, maar gaf ook toe dat er een zekere koortsachtigheid heerste bij het begin van het schooljaar. De situatie verergerde volgens hem tijdens het Morsi-tijdsperk omdat de moslimbroeders de vijandigheid probeerden te systematiseren. Hij benadrukte echter ook dat zowel de gematigde moslims als de christenen hierin een aanval op Egypte zagen en dat veel moslims de christelijke kerken en scholen tijdens de gebeurtenissen probeerden te beschermen. In het najaar van 2013 namen de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte af en gebeurde er slechts één ernstig incident. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd ook stappen om de

banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oud-minister Alr Darrag laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren.

Verzoekers tonen geenszins aan dat hoger aangehaalde informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel zou zijn, noch dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Het rapport van de U.S. Commission on International Religious Freedom ligt in lijn met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en bevestigt de informatie hierin vevat. Overigens is de informatie in het administratief dossier deels gebaseerd op rapporten van de U.S. Commission on International Religious Freedom. Wat betreft de in dit rapport besproken "blasphemy law", stelt de Raad dat ook uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat christenen kunnen veroordeeld worden wegens 'minachting voor de islam'. Verzoekers maken echter geenszins aannemelijk dat zij het risico lopen wegens dergelijke feiten te worden beschuldigd. Uit het feit dat verzoeker een actieve rol speelde in zijn kerkgemeenschap en dat verzoekers actief hun godsdienst beleven, kan niet worden afgeleid dat zij een verhoogd risico lopen te worden veroordeeld wegens 'minachting van de islam'. Het door verzoekers aan hun verzoekschrift toegevoegde artikel omtrent ontvoeringen van christenen bespreekt een aantal ontvoeringen die hebben plaatsgevonden in de regio van de stad Minya. Hieruit kan echter ook geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid, in het bijzonder aangezien verzoekers niet afkomstig zijn uit deze regio. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift de situatie van de Koptische christenen vergelijkt met die van de Ahmadi in Pakistan, stelt de Raad vast dat deze vergelijking geenszins opgaat of dienstig is. In ieder geval kan uit de situatie van Ahmadi in Pakistan geenszins worden afgeleid dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit blijkt eveneens uit het in het verzoekschrift vermeld arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin zij een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en bijgevolg evenmin dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Overigens hebben verzoekers nooit verklaard concrete problemen te hebben ondervonden bij het actief beleven van hun godsdienst. Zij hebben weliswaar een

asielrelaas naar voor gebracht dat gebaseerd is op hun geloofsovertuiging, doch waarvan hoger werd geoordeeld dat dit ongeloofwaardig is.

2.7. Verzoekers maken gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte" "Situation sécuritaire" van 10 oktober 2013) en aan de verweernota (COI Focus "Egypte" "Veiligheidssituatie" van 8 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat op 14 augustus 2013 de noodtoestand werd afgekondigd in het volledige land gedurende een maand, na het geweld dat volgde op de aanval van het leger en de politie op de twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. De noodtoestand werd met een duur van twee maanden verlengd tot 14 november 2013 en gaf het leger en de politie uitgebreide bevoegdheden om de openbare orde en veiligheid te handhaven. Tegelijkertijd werd in 14 van de 27 gouverneurschappen een avondklok opgelegd. Op 12 november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op na een gerechtelijke uitspraak. Als impliciete reden werd de verbeterde veiligheidssituatie aangegeven. De demonstraties van Morsi-aanhangers bleven nochtans aanhouden en gingen af en toe gepaard met gewelddadige confrontaties. In maart 2014 zijn er echter nauwelijks berichten over dodelijke slachtoffers wat toelaat te stellen dat het geweld geluwd is. Wat interreligieus geweld betreft, werd hierboven reeds vastgesteld dat dit voornamelijk gericht is op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de koptische gemeenschap in Egypte duidelijk afgenomen. Sinds een schietpartij bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza op 20 oktober 2013 zijn er geen ernstige incidenten meer gebeurd. In de dunbevolkte Sinai, waar de politie en islamitische bendes regelmatig met elkaar in botsing komen en die een spil is voor smokkelhanden naar Gaza en de clandestiene Afrikaanse immigratie naar Israël, doet zich regelmatig geweld van een ander type voor. Dit geweld bestaat uit het gijzelen van toeristen en aanvallen van groepen jihadisten gericht tegen de Egyptische of Israëlische veiligheidstroepen. Het leger voert als reactie tegenaanvallen uit en bombardeert islamitische posities. Verzoekers brengen verder geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kan ondergraven.

2.8. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen. (...)”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot een vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.4.2. In het kader van zijn tweede asielaanvraag verklaart verzoeker via een goede moslimvriend te hebben vernomen dat zijn drie burens verantwoordelijk waren voor de vernieling van zijn huis in september 2013 en dat deze burens op 15 september 2014 zijn huis hebben ingepalmd en er een moskee van hebben gemaakt.

Ter staving van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: de overlijdensakte van zijn neef en een artikel over diens dood, drie foto's en 53 artikels over de situatie van de christenen in Egypte.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog de originelen neer van reeds ingediende fotokopieën en vertalingen, een reeks niet vertaalde artikels betreffende koptische christenen in Egypte, schoolattesten waaruit blijkt dat verzoekers geïntegreerd zijn en de overlijdensakte van zijn neef (reeds ingediend).

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.4.3. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: "(...) In het kader van uw tweede asielaanvraag stelt u via een goede moslimvriend te hebben vernomen dat uw drie burens verantwoordelijk waren voor de vernieling van uw huis in september 2013 en dat deze burens op 15 september 2014 uw huis hebben ingepalmd en er een moskee van hebben gemaakt. Alhoewel er u in kader van uw eerste asielaanvraag inderdaad verweten werd niet te weten wie uw belagers waren, kan uw loutere verklaring dat u nu vernomen hebt dat uw burens hiervoor verantwoordelijk waren deze appreciatie niet wijzigen daar u en uw echtgenote op tal van andere essentiële elementen (motieven van uw belagers, verklaringen met betrekking tot de twee processen-verbaal en de authenticiteit ervan, reactie na de telefonische bedreigingen) tegenstrijdige en/of onsamenhangende verklaringen aflegden. Bovendien kan u het gegeven dat uw burens voor dit alles verantwoordelijk zijn en uw huis intussen tot een moskee hebben omgevormd op geen enkele

manier staven en kan dit alles gezien de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw verklaringen niet zomaar voor waar worden aangenomen.

Wat betreft uw verwijzing naar het gegeven dat uw eerste aanvraag geweigerd was omdat er een typefout in het logo stond van het politiedocument en er verwarring was over het politiekantoor dient opgemerkt dat dit alles reeds besproken werd in het kader van uw eerste asielaanvraag, net zoals reeds de moord op uw neef werd besproken. De overlijdensakte van uw neef en het artikel over diens dood, hebt u reeds in kader van uw eerste aanvraag voorgelegd. De drie foto's en de 53 artikels die u nu neerlegt voegen op zich niets toe aan uw persoonlijke motieven vermits ze betrekking hebben op de situatie van christenen in het algemeen en niet op u persoonlijk. Uw stelling dat de scholen van uw kinderen zijn vernield, is louter uw bewering, niets meer en niets minder. (...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven te ontkrachten zodat deze onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich in wezen tot het louter volharden in zijn asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas te ontkrachten, noch een beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde en de bij aanvullende nota van 19 december 2014 overgemaakte documenten, en de ter terechtzitting gediende stukken, vermogen niet verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. De processen-verbaal werden reeds beoordeeld in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. Het louter neerleggen van een vertaling kan geen afbreuk doen aan deze eerdere beoordeling. De foto's waaruit moet blijken dat verzoekers huis werd omgebouwd tot een moskee tonen slechts de gevel van een huis, niets meer en niets minder. Uit niets blijkt dat het om verzoekers woning zou gaan. De foto van een bijeenkomst van de verantwoordelijken van verzoekers kerk, waarop ook verzoeker te zien is, en het certificaat van de kerk Marie-Marcus Al-Rassool te Shobra Al Kheima dd. 23 november 2014 waarin wordt geattesteerd dat verzoeker deel uitmaakt van deze kerkgemeenschap bevestigen dat verzoeker behoort tot de Koptische geloofsgemeenschap in Egypte en actief participeert, doch dit gegeven wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Deze stukken vormen evenwel geen bewijs van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat (1) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (2) het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd sinds oktober 2013 duidelijk is afgenomen en er in 2014 voorts geen melding meer werd gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, noch van ernstige feiten of sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn en (3) er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze overwegingen niet, noch brengt hij enige concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de algemene veiligheidssituatie en van de situatie van de Kopten in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat vermogen verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.”

2.3. Dienvolgens kan ook wat betreft verzoekster niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS